

EL PENEDÈS SOCIALISTA

publicació del PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA a l'alt penedès. 10 PTS.

ARXIU HISTÒRIC
DONATIU

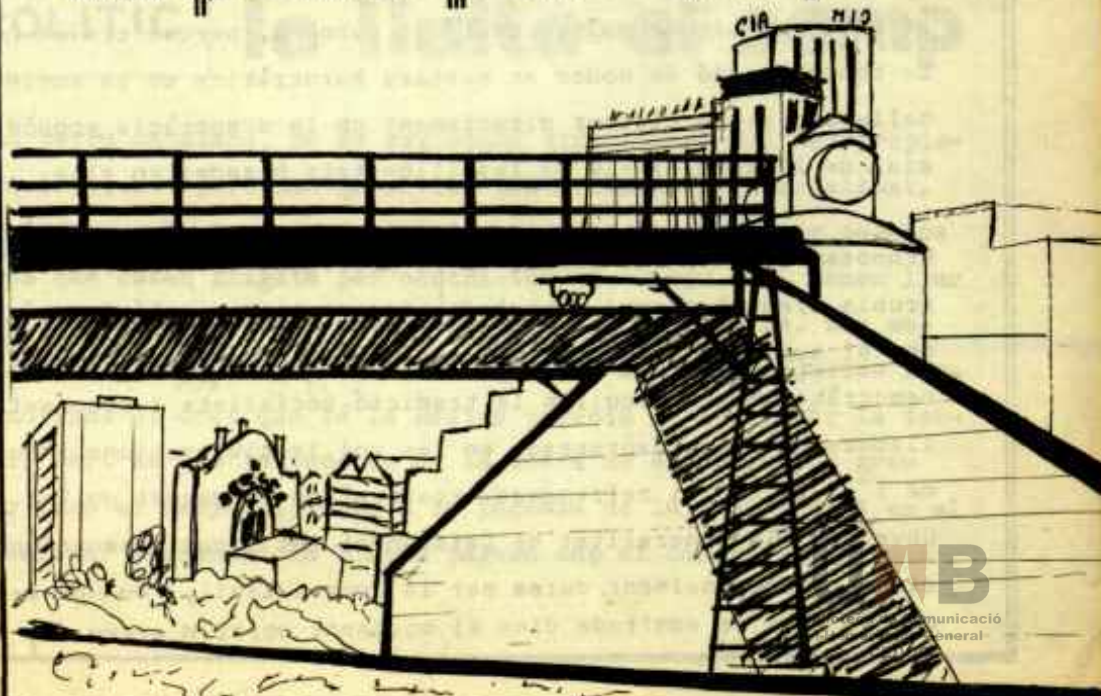
FEBRER-MARÇ 77 N.º 3

EDITORIAL

En un país amb democràcia formal, la funció primera dels partits, és la de governar i implantar els seus programes socio-econòmics al govern legalment constituït. Aquí a l'Estat Espanyol i a Catalunya, la funció dels partits fins ara era ben diferent. Fonamentalment era treball clandestí, de denúncia i de penetració ideològica. Però ara les circumstàncies han canviat. Els partits ja són quasi tots legals i tenim per endavant unes eleccions i per tant possibilitats d'arribar a un poder de govern. Nosaltres creiem que la funció dels partits ha de canviar. Ja ho és tant sols denúncies, treball clandestí, campanyes només d'agitació, sinó que els partits han de tornar a fer la seva funció pròpia: governar d'acord amb el recolzament que la gent els hi doni. Però a més de fer un treball de govern és molt important fer un treball ideològic. El socialisme no és dur sols amb el poder polític i econòmic. És necessari que es duï a la pràctica en les institucions, als llocs de treball, a les formes de convivència.

Un pont per a qui ?

per una societat nova

LA PROPIETAT COL·LECTIVA DELS MITJANS DE PRODUCCIÓ

Per propietat col·lectiva dels mitjans de producció s'entén l'acte de transferir la propietat dels bens de producció a la col·lectivitat, considerant els bens de producció a les fàbriques, terres, maquinàries i tot allò que forma la capacitat productiva del país.

El socialisme propugna, ja clàssicament, el mètode de la col·lectivització. Es considera que la propietat comuna dels mitjans de producció és la forma d'organització social més avançada i cap a la que s'ha d'anar.

La propietat col·lectiva fa que se suprimeixi i desapareixi la competència i -- que la producció estigui orientada al servei de les necessitats reals de la gent. Tot i haver-hi mercat d'intercanvi, desapareix la llei de l'oferta i la demanda. Les relacions al si de l'empresa canvien, ja que tècnics, administratius i obrers són gestors de la indústria i controlen conjuntament la producció.

Evidentment l'esperit de la propietat privada, inculcat durant llargs anys a la nostra societat, és l'impediment més fort que té la col·lectivització. Això fa també que sigui un procés llarg i difícil, ja que no n'hi ha prou amb que la comunitat sigui propietària dels mitjans de producció, sinó que cal que el poble comprengui el sentit de la propietat col·lectiva.

Aquesta propietat col·lectiva ha de prendre diferents formes segons la realitat social demani a cada lloc i cada moment. La propietat dels mitjans de producció pot ser estatal, nacional, regional, comarcal, municipal; de tipus cooperatiu - o d'empreses autogestionades. El socialisme autogestionari que proposa el Partit Socialista de Catalunya rebutja la propietat estatal única o majoritària, com existeix en alguns països de l'Est europeu, perquè creiem que porta fatalment a la concentració de poder en sectors burocràtics de la societat i priva als treballadors de participar directament en la democràcia econòmica i, en conseqüència, de l'exercici plè de les llibertats basades en ella.

Proposem com a forma bàsica de la propietat de l'empresa autogestionada pels -- propis treballadors i vinculada als organismes polítics més propers al poble -- com el municipi o la comarca; autogestió, enmarcada en un pla econòmic elaborat democràticament. Recollim la tradició socialista i autogestionària dels treballadors catalans expressada en les col·lectivitzacions industrials i agrícoles de l'any 1.936, i refrendada legalment en el decret de Col·lectivitzacions del Govern de la Generalitat de Catalunya; tot i que desenvoluparse en unes condicions excepcionalment dures per la Guerra Civil, fou una experiència social única que avui és admirada dins el moviment obrer d'arreu del món.

PAGESOS : PROU !

Les carreteres d'arreu de l'Estat han estat ocupades per tractors i remolcs. Els pagesos - el sector més maltractat pel franquisme - han esgotat ja la seva llarga paciència i han dit prou.

De forma pacífica però contundent, els pagesos han invadit les carreteres de Catalunya i de l'Estat com a protesta per la negativa del govern Suárez a negociar amb la "coordinadora de Agricultores" del Estat, davant la càrrega i desesperada situació en que el franquisme ha deixat el nostre camp:

- on els monopolis (tant els productes necessaris pel procés productiu com els de venda de les produccions obtingudes) tenen tot el poder, sense ni demanar l'opinió del pagès, totalment indefens.
- on una dràstica política estatal de preus obliga a vendre les produccions obtingudes a preus sensiblement inferiors al cost de producció; però aquests productes arriben al consumidor amb preus elevadíssims, degut als intermediaris. Així per exemple, amb l'equivalent de 4 Kg. de blat que entrega el pagès, el consumidor de la ciutat sols pot comprar un Kg. de pa.
- on la terra ha estat objecte d'una especulació salvatge, deixant de ser un mitjà de producció i convertint-se en pur valor especulatiu per a l'alta burgesia i allunyant-se cada vegada més dels pagesos.

- on el pagès, com a treballador, està completament marginat, amb una seguretat social - agrària especial que el separa i discrimina dels altres treballadors.

- on les "Hermanades de Labradores i Ganaderos" s'han vist superades per la seva ineficàcia i el seu servilisme davant els interessos de l'oligarquia.

Per tot això els pagesos han sortit a les carreteres. Impulsats, malgrat les dificultats, per les seves pròpies organitzacions. Així a Catalunya, -

la Unió de Pagesos ha impulsat la lluita, demostrant la seva veritable representativitat i la seva implantació.

Els pagesos demanen:

- seguretat social igual a tots els treballadors.
- preus justos i remuneradors.
- llibertat sindical.
- negociació directa amb el govern.

Aquesta és la mobilització pagesa més important en el que va de segle. Els socialistes sempre hem recolzat el moviment pagès i el seu sindicat unitari: la Unió de Pagesos.

MANIFEST POLÍTIC

La lluita al camp

Més de la meitat de la terra catalana, no és explotada directament pel seu propietari, en moltes comarques aquest percentatge arriba pràcticament a la totalitat. Aquest fet, posa de relleu que la terra majoritàriament és treballada per pagesos no propietaris; pagesos que estan lligats per contractes de conreu que tenen llur origen en remotes èpoques i per tant de clares característiques feudals. Els socialistes, defensem amb tot el nostre empeny l'eliminació d'aquestes injustes formes de treball, reivindicant el dret que té la nostra pagesia de recuperar la terra per qui la treballa. Cert és que la tenença de la terra no soluciona la greu problemàtica del camp, però al menys allibera a la pagesia de la inseguretat en el seu treball i permet enfocar clarament la lluita pagesa cap al control dels seus fruits.

EL PLÀ PARCIAL DEL N. E.

les associacions de veïns

Les Associacions de Veïns han reclamat la seva intervenció en la futura ordenació urbana de Vilafranca, i l'Ajuntament ha acceptat de tenir-hi una relació a nivell tècnic i de consulta. És un primer pas; petit, però que s'ha de tenir en compte i que s'haurà de reproduir i ampliar a d'altres qüestions de la gestió municipal, i no sols per les Associacions de veïns, sinó també per les altres institucions de la vila fins a culminar en un diàleg permanent de totes elles amb l'Ajuntament. Aquesta és una situació que cal assolir plenament en una democràcia municipal autèntica.

Pel que fa a l'urbanisme, les entitats més directament interessades són les Associacions de Veïns; elles defensen les condicions d'habitatge dels nostres barris. És coherent doncs que es preocupin com seran distribuïts els espais de la vila. Sobre tot pensat en l'exemple d'altres poblacions dels voltants de Barcelona, en les que la imprevisió municipal, la desenfrenada especulació d'aquests darrers 40 anys i la corrupció administrativa, han provocat un urbanisme caòtic, amb barreja de vivendes i d'indústries, on la gent enprou feina hi pot mal viure. La senyal d'alerta que va posar en funcionament a les Associacions, fou el fet consumat de que s'anava a executar la reparcelació del plà Industrial del N.E. Zona industrial tocant al nou barri de l'Espirall.

història del plà parcial

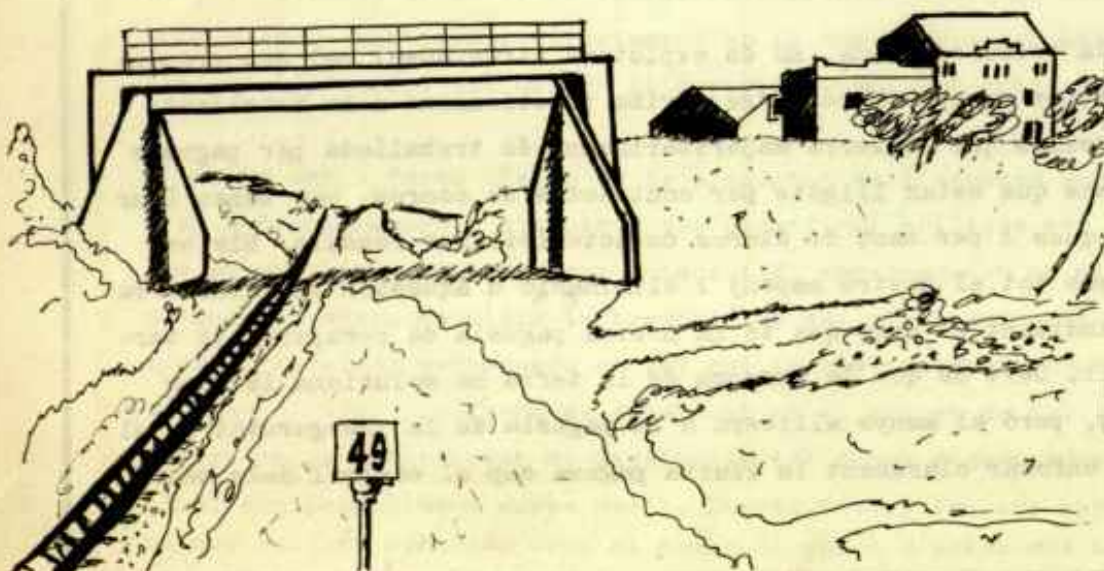
La Història d'aquest plà industrial vé de lluny. Hauriem d'arrencar ja de la Confecció del Plà General d'Ordenació Urbana de Vilafranca de l'any 1.963.

Aquest Plà es va fer amb desgana per l'Ajuntament de llavors. La raó és que en aquell Ajuntament hi predominaven encara forces polítiques que estaven molt més aprop del caciquisme agrari, que no pas del desenvolupament capitalista que imperava en el Govern espanyol ocupat per l'Opus Dei. Els que manaven a Vilafranca no volien la indústria ni el creixement. Malbaven per conservar el caràcter tradicional de "Senyora Vila", sabien que una Vilafranca en expansió ja no els seria tant fàcil de

controlar. El fet és que no volien el creixement industrial i el Plà General d'Ordenació Urbana fou pràcticament congelat durant tota l'Alcaldia Melo quedant la Vila sense terrenys industrials utilitzables durant més de 10 anys.

Fou en aquesta època que sota la pressió i les recomanacions de fora que, de cop i a volta, es concedí un permís de instal·lació a la Compañia de Industrias Agrícolas (Pienso C.I.A.) en un lloc on el Plà General preveia com a zona urbana. Poc després per tapar l'esguerro, es va reconvertir ràpidament tota aquella zona en polígon industrial a fi de legalitzar la situació anòmala de la dita fàbrica. Amb aquest objecte, varen fer aprovar el Plà Industrial l'any 1.974, sense que se'n parlés mai.

Més tard, els propietaris grans, interessats en vendre terrenys, han pressionat perquè s'executés el Plà; i per fer el projecte de reparcel·lació s'ha hagut de po-

Un pont,
per a qui?

sar en coneixement públic, de manera que els veïns hi han pogut intervenir per evitar un desgabell. La nova zona industrial pot desgradar fortament el viure dels veïns de l'Espirall i de les vivendes sindicals. En el Plà no es preveu cap aïllament entre les fàbriques i les cases; les zones verdes que podrien complir aquesta funció, són posades a l'altre extrem a fi de que ocupin la zona de servitud de la riera en la que no es pot edificar.

Fa masses anys que no s'escolta la veu del poble i els interessos particulars sovint són per damunt dels generals de la Vila. L'Ajuntament d'ara interessat ja en que creixi Vilafranca, ha activat aquest Plà industrial fins el punt d'aconseguir que la Diputació pagui la construcció d'un pont sobre la via del tren a fi de donar pas a l'avinguda principal de la zona. Aquest pont ha costat 18 milions de pessetes i s'ha construït amb tota rapidesa sense que la majoria dels vilafranquins se n'hagin enterat. Això sorprèn quan pensem en el que costen d'obtenir les obres públiques i la propaganda que se'n fa quan les han aconseguit. El pretexte d'aquest pont és que el dia de demà servirà d'enllaç de les carreteres comarcals; però tenim por de que si el Plà es reconsidera tal com han demanat les Associacions de veïns -que es el que considerem correcte- el pont resti inservible durant mesos i fins i tot anys. Mentre altres passos a nivell difícils, -com el de la carretera de Vilanova o el del carrer de Zamenhoff, estan per solució nar.

la nostra proposta

Els socialistes pensem que afers com aquest posen en evidència la necessitat d'arribar a la democràcia amb urgència a fi de que les qüestions públiques es resolguin a ple na llum i l'interès general sigui per sobre de l'interès d'uns pocs. La nostra proposta és que cal refer tot el Plà General d'Ordenació Urbana de Vilafranca en previsió d'un creixement harmònic i escoltant l'opinió dels veïns de tots els barris. Creiem necessari planificar democràticament l'administració i els recursos en funció de les necessitats populars. Atendre amb prioritat els sectors més malmesos de la Vila. Redistribuir la fiscalitat local de forma justa i proporcional. Reclamar més recursos per al Municipi a fi de poder atendre totes les necessitats; recursos que tindrem si recuperem l'Estatut d'autonomia del 1.932 que deixava en mans del Municipi gairebé el doble dels actuals. Recolzar els moviments de base i qualsevol expressió de la voluntat del poble. Això és el que els socialistes entenem per democràcia al Municipi.

LA LLIBERTAT SINDICAL

Malgrat les promeses del govern Suárez, a través dels mitjans de comunicació i per boca del ministre Sr. de la Mata, el projecte de "Reforma Sindical" resta a les "Cortes" pendent d'aprovació. La Llibertat Sindical, com totes les altres llibertats públiques, és un dret al que els treballadors no volem ni hem de renunciar-hi, i solament un govern anti democràtic com el d'ara, pot plantejar-se si ha d'existir o no; en aquest mateix sentit sols una institució anacrònica i decadent com "las Cortes", pot retener el projecte per demorar i retallar la "Reforma Sindical", que no és ni molt menys la Llibertat Sindical.

La Llibertat Sindical, entesa com el dret dels treballadors a organitzar-se i associar-se lliurement per la defensa dels seus interessos de classe -amb independència de l'Estat, empresaris i de les organitzacions polítiques-, implica a més a més:

- a) la desarticulació de l'aparell franquista (CNS)
- b) la devolució als treballadors del patrimoni de la CNS, a través de les diferents centrals sindicals, o d'altres entitats que aquests determinin.
- c) la constitució d'assemblees d'empresa perquè els treballadors elegixin els seus autèntics representants.

Els socialistes considerem que la Llibertat Sindical és una necessitat urgent pels treballadors que el govern ha de resoldre immediatament. Si per aquelles qüestions que l'interessen prescindir de les "Cortes" i es treu de la màniga un decret, hora és ja que es plantegi l'acceleració del projecte o que per la via hagi de promulgar un altre decret. El que ja no es pot permetre, és el parlar de "libertat", "democràcia", etc., i mantenir encara als treballadors sota el control de la C.N.S.

NO HI HAURÀ NORMALITZACIÓ SENSE L'OFICIALITAT DEL CATALÀ

L'UNICA SOLUCIÓ L'OFICIALITAT

Es evident que Catalunya viu avui un període de canvi, un període normalització de la nostra situació. No estem inventant res, sinó que retornem a una situació -- perduda, intentem convertir Catalunya en una Catalunya veritable.

Sobre aquest plantejament, el poble de Catalunya ja té clars alguns conceptes -- no gaires -- que són a la vegada els que té clars la "classe política" en general. Així, avui estem tots per l'amnistia, llur item per les llibertats democràtiques, reconeixem i defensem Catalunya com a nació, etc. Però hi ha alguns factors, que per més que siguin d'una actualitat imminent i d'una importància fonamental, no veiem tots de la mateixa manera, i no són massa clars per a molta gent.

Un d'aquests factors és el tema de l'oficialitat del català. Perquè té molta més importància del que molta gent pensa, i perquè l'afer és avui molt polèmic i una mica confús, hem -- volgut fer aquesta anàlisi, mirant en la mesura que podem, de deixar alguns conceptes clars.

Cada poble té una -- llengua natural i el ple dret d'expressar-s'hi en totes les ocasions, és el cas, per exemple, del castellà per als castellans o del portuguès per als portuguesos. La llengua -- és així la manifestació de la personalitat individual i col·lectiva. La llengua catalana mereix el mateix respecte que les altres llengües. El dret personal de parlar-la en totes les ocasions ha de ser tan respectat com el de les persones que parlen amb normalitat altres llengües. La reclamació de l'oficialitat de la llengua catalana, doncs, no vol dir res més que el retorn a la situació de normalitat i d'ús natural de la nostra llengua que havien tingut els Països Catalans.

El reconeixement d'aquest dret vol dir -- que els ciutadans dels Països catalans puguem

quem fer servir servir el català sense restriccions de cap mena: que poguem -- adreçar-nos als tribunals i a les autoritats amb la nostra llengua i, així mateix, rebre-hi les seves comunicacions; que trobem amb normalitat i en totes les ocasions la nostra llengua a la ràdio, a la televisió, a la premsa, al cinema, etc. I això no és cap problema: a Bèlgica, per exemple, hi ha dues llengües oficials, a Iugoslàvia tres i a Suïssa quatre. Així mateix, vol dir també que els nens i escolars catalans siguin ensenyats en la nostra llengua a tots els nivells, vol dir l'ensenyament en català. Cal però tenir clar que l'oficialitat -- del català no vol dir pas exercir sobre els catalans de parla castellana la mateixa acció repressiva que el franquisme -- va aplicar sobre les cultures no castellanes de l'estat espanyol.

L'oficialitat de la llengua no vol dir pas multa pel qui no la -- parla, presó pel qui -- usa públicament la seva, destitució immediata del -- càrrec pel qui pronuncia un sol mot en la seva llengua materna, etc. No es tracta de venjança, sinó d'existència. No estem situats en un pla d'igualtat amb la llengua que avui és oficial, sinó que sortim tot -- just d'una situació precària, d'un genocidi cultural del qual ens n'hem -- salvat per un pel.

I només perquè tot just sortim d'aquest genocidi cultural, és pot parlar d'un altre tema: la cooficialitat. La cooficialitat és la igualtat de tractes i drets d'una o més llengües. Però -- aquesta situació és totalment inacceptable. Només es pot admetre en qualitat de transitòria, com a pont per l'oficialitat, i per a sortir d'aquella situació de genocidi cultural que parlem abans. A part que una cooficialitat a l'estat espanyol hauria de ser-ho de totes les llengües que hi pertanyen (o sigui, que hauria de ser tan oficial el català com

el euskera, el gallec o el castellà), per a Catalunya no tindria cap viabilitat si no comptés amb un organisme nostre que vetllés per ella, i la fes realment tran-

LA LLENGUA NATURAL,
UN DRET

CATALÀ
IDIOMA
OFICIAL

UBB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

ELECCIONS

l'entesa dels catalalans candidatura d'unitat socialista

Com seran les pròximes eleccions a Corts? És una pregunta que tot hom es fa sense trobar-hi, per ara, una resposta rotunda. El que sí sabem és que les eleccions no seran plenament democràtiques. El mateix projecte reformista del govern fa que el seu programa sigui incompatible amb unes eleccions total i realment lliures. Mentre no es desarticuli l'aprell del Movimiento, tots els partits no siguin legalitzats, els mitjans de comunicació oficials a disposició de totes les tendències, (en l'actualitat ja estan fent la campanya electoral d'alguns partits molt concrets), no hi hagi l'amnistia total, el restabliment de les llibertats democràtiques i, per a Catalunya, i la resta de les nacionalitats del Estat espanyol, el retorn de les institucions autonòmiques, mentre no hi siguin totes aquestes condicions mínimes no hi pot haver eleccions democràtiques.

El desig del P.S.C. és el de participar en les eleccions amb un únic objectiu: el guanyar un espai i més de llibertat, el que siguin un avenç en el camí cap a la democràcia, que a Catalunya significa la devolució de l'autonomia nacional en els drets configurats en l'Estatut del 1932. Amb aquest principi bàsic el P.S.C. anirà a les eleccions. Sempre que no siguin un engany per al poble, que no hi puguin haver manegades que tot no estigui amanit perquè surtin els de sempre.

L'ENTESA DELS CATALANS

Amb conseqüència amb aquesta posició, el PSC hem llençat un document per a "L'Entesa dels Catalans". Amb l'Entesa fem una crida a tots els ciutadans de Catalunya, als grups organitzats, institucions, partits polítics, des de l'esquerra fins a la dreta, a totes les forces sindicals obreres i pageses, a que sigui un compromís comú de cara a les eleccions

la defensa i exigència dels següents punts:

- Devolució de l'Autonomia nacional de Catalunya en la forma històrica de la Generalitat i els drets autonòmics expressats en l'Estatut d'Autonomia de 1932 i el retorn del President de la Generalitat Josep Irradell.
- la llibertat de tots els partits polítics per a intervenir plenament en la vida pública.
- l'amnistia total per als presos polítics, exiliats i l'amnistia laboral i sindical.

CANDIDATURA PER LA
UNITAT SOCIALISTA

Davant les eleccions, el P.S.C. fa dues propostes concretes. Una és per la Senat, en la que proposem una candidatura unitària de totes les forces democràtiques catalanes, en base als mateixos punts de l'Entesa: Generali-

tat, amnistia i llibertat.

L'altra es refereix a les eleccions per l'altra cambra de les Corts: el Congrés de Diputats, i formula una proposta de candidatura d'unitat socialista de les forces polítiques socialistes a Catalunya.

Nosaltres creiem que aquestes eleccions han de servir també per a clarificar el ventall de forces existents davant del poble. La quantitat de sigles de partits, lògica després dels anys de clandestinitat, ara ha de desaparèixer i donar pas a grans blocs en els que conflueixin totes aquelles organitzacions existents; aquesta voluntat l'hem demostrat el P.S.C. en el mateix moment de la constitució del Partit, que aplegà a deu organitzacions socialistes.

En aquesta línia fem la proposta de candidatura d'unitat socialista. En aquestes eleccions cal donar als ciutadans unes opcions clares i concises i l'única forma de fer-ho és presentant-nos plegats, en un sol bloc, tots els que a Catalunya ens sentim socialistes, per evitar així el confusionisme que produiria entre l'electorat la presentació per separat dels socialistes. A qui hauria de votar un electorat socialista si hi ha dos, quatre o deu partits que se'n diuen?

Per aquesta raó s'han iniciat converses amb diverses organitzacions polítiques presents a Catalunya amb l'objectiu d'arribar a aquest acord de candidatura d'unitat socialista. Un acord que ha de sortir, en tot cas, de converses transparents, obertes i sense res a amagar i que per al P.S.C., ha de ser inequívocament nacional i de classe.

Nosaltres volem arribar a aquests acords amb els altres socialistes catalans amb unes condicions mínimes: que el bloc electoral format defensí els interessos de la classe treballadora i els de la nació catalana.

sitòria; aquest organisme seria, per -- exemple, la Generalitat.

Malgrat això, un període de cooficialitat establert a Catalunya podria portar-nos sense que n'adonéssim, a una progressiva escissió del poble català en dues comunitats, i potser fins i tot relegant uns ciutadans a la categoria de segona. No cal oblidar els indicis d'una política de divisió, lerrouxista, que fóra destranyar que adoptessin algunes forces molt minoritàries, però que podrien comportar a una gran confusió i una situació potser indeturable.

Els catalans, vells o nous, d'aquí o d'allí, tots, llevat dels que han vingut amb un esperit colomitzador, tenim un deure amb Catalunya: reconstruir-la. I això només entre tots, i mirant de veure clar què és el que realment necessitem. Només ho podem aconseguir el reconeixement de l'oficialitat de la nostra llengua com a tal, per oblidar d'una vegada tots aquests problemes que, llavors, ens semblaran absurds i fora de lloc. La cooficialitat és només allargar l'agonia d'una llengua.

MÉS ENLLÀ DEL Penedès

DEL "CONSELL GENERAL" AL
"Volem l'Estatut!".

Mentre la Comissió del 9 intentava parlar amb en Suárez sobre les nacionalitats va aparèixer un decret del govern amb la creació del "Consell General de Catalunya", que sobre la base del "Regimen especial" donarà - diuen - a la nostra nació una certa descentralització.

Però no és això el que volem ho hem dit moltes vegades. El que volem és la recuperació de la nostra personalitat nacional, volem els principis i les institucions de l'Estatut del 32. I el "Consell General" no ens ho donarà ni de lluny. És un altre intent reformista de far veure que ens "comprenen", i que ja no ens podem queixar.

Ara més que mai, cal recolzar i impulsar la campanya de l'Assemblea de Catalunya

per l'Estatut. Cal mobilitzar a tot el poble català; és necessari popularitzar el significat de l'autonomia entre tota la població.

Volem l'Estatut, exigim l'Estatut per poder arribar a la democràcia.

L'ORGANISME CONSULTIU.

El president Tarradellas i la majoria de partits catalans han configurat a Perpinyà l'Organisme Consultiu de la Generalitat, que es proposa convertir-se en l'única veu de Catalunya cara a negociar amb el govern.

L'Organisme ha d'arribar a integrar tots els partits i organitzacions sindicals de Catalunya, per així ser l'instrument adequat per negociar el retorn de les institucions catalanes, evitant

el greu perill de bipolarització de la política catalana en dos blocs oposats.

NOVES ASSOCIACIONS.

Tres noves associacions de veïns s'estan constituint a Vilafranca. A Les Clotes, al Poble Nou i al centre els veïns estan fent passos per organitzar-se i així poder defensar els seus interessos. Amb aquestes ja són cinc les existents a Vilafranca i hauran de ser en el futur més immediat una eina eficaç de participació i de control en la gestió pública municipal.

SALVADOR PUIG ANTIC.
JOSE CASTILLO.
FRANCISCO AZNAR CLEMENTE.
ROMUALDO BARROSO CHAPARRO.
PEDRO MARTINEZ OCIO.
BIENVENIDO PEREDA MORAL.

Morts al Març de 1974 i 76.
RECORDEM LA SEVA LLUITA.

